

Chương 11

Muội Nô Ra Đòi...

“**T**uyền Tuyền, em thật sự không thấy nóng sao?”

Đôi với việc Ân Húc Đông tự động tự giác thay đổi xung hô thân mật, Tàn Khả Tuyền không có bất kỳ phản ứng nào, đôi với cô mà nói, tất cả xung hô đều cùng biệt hiệu không có gì khác nhau.

Vốn kế hoạch ban đầu của cô hôm nay là muốn giải quyết xong tất cả sách giáo khoa tiểu học ngoại trừ Ngữ Văn tiếng Anh, nhưng lại bởi vì Ân Húc Đông mặt dày mày dạn quăn láy cô nói cần phải đi ra ngoài dạo một chút nên đòi lại. Cô vốn định nếu như cậu ta còn không nhìn vẻ mặt lạnh của cô mà tiếp tục mặt dày mày dạn thêm lần nữa, thì cô sẽ đem cậu ta ném từ ban công xuống, Ân Húc Đông nói: “Ồ kìa, chưa nghe qua cô nhân nói đi nghìn dặm đường hơn hẳn đọc vạn quyển sách sao? Đọc nhiều sách như vậy còn không bằng đi ra ngoài dạo một chút.”

Mặc dù biết mục đích của cậu ta không trong sáng, nhưng lời này cũng có chút đạo lý, chỉ xem những thứ vật chết này, còn không bằng bước vào trong cuộc sống nơi đây đi quan sát tỉ mỉ một cái. Thế là, Tàn Khả Tuyền cũng đồng ý cùng Ân Húc Đông đi ra ngoài.

Tàn Khả Tuyền liếc nhìn các Hoa cô nương lộ cánh tay lộ đùi thậm chí là lộ cả khe ngực khe hông đầy trên đường phố, khẽ mở môi: “Không biết liêm sỉ.”

Ân Húc Đông không nói nên lời.

Hai người bọn họ cùng đi đến một con đường nhộn nhịp dành riêng cho người đi bộ, đứng ở đầu đường, Ân Húc Đông lấy điện thoại di động ra, “À lô? Tao là Đông Tử, ừ, bọn tao tới rồi, bọn mày khi nào tới a?”

Tàn Khả Tuyền bây giờ đã biết cái vật có thể thiên lý truyền âm này gọi là điện thoại mà không phải là đầu người.

“É, bọn mày cũng tới rồi? Ở chỗ nào? Ah, tao thấy bọn mày rồi!” Ân Húc Đông cúp điện thoại di động giơ tay hướng về phía mấy nam nữ sinh đối diện đường vẫy tay.

Đèn xanh sáng, mấy nam nữ sinh kia rất nhanh đã đi tới trước mặt bọn họ.

Ân Húc Đông nện ngực của nam sinh dẫn đầu đó một quyền, cười mắng: “Không ngờ còn chậm hơn tao!”

Nam sinh kia ôm ngực ngã vào trên vai của nữ sinh phía sau, giả vờ như bị thương, “Em yêu, mau giúp anh xoa xoa, anh nội thương rồi.”

Lời này làm cho Tần Khả Tuyên nhú mào, chỉ với một quyền nhẹ như không của Ân Húc Đông thế này, như vậy cũng bị nội thương?

Nữ sinh kia dùng sức đẩy ra nam sinh kia, quát lớn: “Tử A Lãng! Lại chiếm tiện nghi của tôi! Đông Tử phải giúp mình lấy lại công đạo a!”

Nam sinh được gọi là A Lãng xiên xiên vẹo vẹo mà dựa vào trên người của Ân Húc Đông, mắt dao động liếc mắt Tần Khả Tuyên một cái, nhỏ giọng hỏi: “Ghê mào?”

Ân Húc Đông lại nện hấn một quyền, nghiêm mặt nói: “Nói cái gì thế! Em ấy là sư... em gái của tao đây, nghe thấy chưa! Thằng này mào nếu như dám không nhường hoàng với em ấy, coi chừng tao đánh mào!” Thật ra thì cậu rất hoài nghi tới hay không tới phiên cậu đánh, suy nghĩ đến lực sát thương của Tần Khả Tuyên, có lẽ cậu nên đổi lại lo lắng cho cái mạng nhỏ của thằng bạn này đi thì hơn.

A Lãng lén nói thầm: “Em gái? Mào nhật được ở đâu thế? Chưa từng nghe mào nói qua.” Nó làm sao lại có cái vận may ấy mà nhật được một “Em gái” chuẩn thế này? Đôi mắt to to, cái miệng nho nhỏ, làn da siêu trắng, mặc dù có chút mặt lạnh, nhưng không thể phủ nhận được cô nhóc này là một Loli siêu đáng yêu!

Ân Húc Đông lấy khuỷu tay đung đung A Lãng, còn trừng hấn liếc mắt một cái, A Lãng liền cầm miệng không hỏi nữa.

“Tuyên Tuyên, mấy đứa này đều là bạn của anh, trên cơ bản em không cần để ý tới bọn nó.” Ân Húc Đông cười ha hả nói với Tuyên Tuyên.

Tần Khả Tuyên không có bất kỳ biểu cảm nào mà gật gật đầu, cô không có ý định quan tâm bọn họ, nếu như bọn họ không có chọc tới cô.

Thế nhưng giới thiệu của Ân Húc Đông lập tức liền khiến nhiều người tức giận, “Đông Tử mào đối xử với bọn tao như vậy?!”

Một đám người cãi nhau đi tới một quán KTV (Karaoke), Tần Khả Tuyên cũng đi cùng.

Một đám người khó khăn đem chỗ ngồi trong phòng ngồi đây, Tần Khả Tuyên chọn một chỗ có góc khuất nhất ngồi xuống, im lặng mà quan sát cử chỉ của những người này.

Bởi vì mọi người đều chơi đùa âm ỉ, cũng không ngồi ở trên một vị trí cố định, rất nhanh thì có một nữ sinh ngồi xuống bên cạnh Tần Khả Tuyên, kế bên cô ta cũng có một nữ sinh khác.

Con người Tần Khả Tuyên chậm chậm mà chuyển hướng cô ta, thoáng nhìn một cái, đặt tên là làm lộ khe ngực, sau đó thì lại dời đi chỗ khác.

Nữ sinh kể bên đó đẩy đẩy lộ ra khe ngực, lộ ra khe ngực mới ổng a ổng ọ nói: “Xin chào, tôi tên Mạnh Hiếu Tĩnh, cô tên gì?”

Tần Khả Tuyên không lên tiếng.

Mạnh Hiếu Tĩnh thận trọng hỏi: “Cô thật sự là em gái Đông Tử sao? Em họ?” Theo như cô biết, Ân Húc Đông là con một, không có anh chị em a.

Tần Khả Tuyên tiếp tục không lên tiếng, từ trước đến nay chỉ có cô từ trên người người khác tìm hiểu tin tức, người muốn từ trong miệng cô thu hoạch tin tức cũng đã không sống trên cõi đời này rồi.

Mạnh Hiếu Tĩnh còn chưa nói gì, nữ sinh bên cạnh cô ta liền không nhịn được nữa, phần nộ giận dữ: “Này! Cô đây là thái độ gì hả?! Nói nhỏ nhẹ với cô, cô còn không để ý tới người ta à?!”

Mạnh Hiếu Tĩnh sắc mặt nhìn không được tốt mà kéo nữ sinh kia, “Cô ấy không muốn nói thì thôi kệ đi, chúng ta đừng làm ồn, có được không?”

Nữ sinh kia hung dữ mà trừng mắt Tần Khả Tuyên một cái rồi kéo Mạnh Hiếu Tĩnh đến ngồi xuống bên cạnh Ân Húc Đông. Tuy nói là ca hát trong phòng hát, nói chuyện tán gẫu, ồn ào muốn chết, nhưng Ân Húc Đông vẫn chú ý tới tình hình vừa xảy ra của các cô nàng bên này, liền hỏi Mạnh Hiếu Tĩnh: “Các cậu sao thế?”

“Không có gì, chỉ là nói chuyện một hai câu mà thôi.”

Mạnh Hiếu Tĩnh không muốn phá hỏng tâm tình của mọi người, nhưng mà nữ sinh bên người cô ta lại không muốn cho qua chuyện, lớn tiếng la hét: “Chính là cái con em gái gì đó của cậu, Hiếu Tĩnh nói chuyện với cô ta, cô ta cứ thế mà không để ý Hiếu Tĩnh, cô ta có ý gì a?!”

Ân Húc Đông theo bản năng mà nhìn Tần Khả Tuyên, liền nhìn thấy Tần Khả Tuyên đột nhiên đứng lên đi tới cửa, em ấy không phải là tức giận rồi chứ? Cậu cũng nhanh chóng đứng lên đuổi theo, “Tuyên Tuyên? Em đừng trách mấy cô, họ chỉ là không...không biết em...” E là sau khi biết sẽ càng tệ hơn, lau mồ hôi.

Tần Khả Tuyên khó hiểu mà nhìn Ân Húc Đông chặn lại ở trước mặt cô, “Ồ đây rất ồn, tôi muốn đi về.” Cho rằng cô đã biết được cách bọn họ sử dụng mấy cái thứ kỳ kỳ quái quái đó như thế nào để tiến hành cái gọi là hát K - cũng chính là ca hát, cô cảm thấy không còn cần thiết gì nữa mà phải tiếp tục ở lại trong căn phòng nhỏ tối tăm này.

“Đừng mà!” Ân Húc Đông cho là Tần Khả Tuyên nhất định là tức giận muốn đi, nhìn nhìn tất cả mọi người trong phòng đều cũng đã dừng lại nhìn trộm hai người bọn họ, liền muốn kéo Tần Khả Tuyên ra ngoài nói chuyện.

Tần Khả Tuyên gỡ bàn tay của cậu ta ra, lạnh lùng nói: “Có chuyện cứ nói, đừng chạm vào tôi.”

Ân Húc Đông ôm tay bị đau, nhanh chóng mở cửa, “Rồi, rồi, chúng ta đi ra bên ngoài nói.”

Tần Khả Tuyên vừa mới bước theo ra khỏi cửa, Ân Húc Đông đã đóng cửa lại ngăn những ánh mắt nhiều chuyện tràn đầy hiếu kỳ trong phòng.

“Tuyên Tuyên ~ em đừng giận mà được không? Đó đều là bạn anh, nếu như có chỗ nào đắc tội em, anh thay họ xin lỗi em nhé! Tuyên Tuyên ~ cho anh chút mặt mũi có được không?” Một bên là bạn cậu, một bên là “Em gái” có thể cung cấp cho cậu cơ hội tái tạo đức lại, cậu không muốn đôi bên cãi nhau không vui.

Tần Khả Tuyên căn bản là không để tâm đến hai người phụ nữ kia, muốn đi, nhưng không nhịn nổi mà trên dưới liếc nhìn cậu ta một lần, hỏi: “Tôi tại sao phải cho cậu mặt mũi?” Thường thì người đáng để cô nể mặt, cô cũng sẽ lưu toàn thân lại cho hắn.

Ân Húc Đông ngay lập tức rơi lệ đầy mặt.

“Tuyên Tuyên ~ tô tông! Xem như là anh cầu xin em đó có được không? Như vậy đi, hôm nay về anh sẽ dạy em dùng máy vi tính!”

“Máy vi tính có ích lợi gì?”

“Tác dụng nhưng rất nhiều đó! Tán gẫu, xem video, tra tài liệu... Hầu như là em muốn làm gì cũng được...”

“Được, tôi cho cậu mặt mũi.” Tần Khả Tuyên lập tức liền thay đổi chủ ý, cho cậu ta chút mặt mũi lưu một cái toàn thân cũng không phải việc gì khó.

Ân Húc Đông khoái trá mà kéo Tần Khả Tuyên trở lại trong phòng, Tần Khả Tuyên vẫn ngồi vào cái góc không ai thèm ngó ngang đến kia.

Mạnh Hiểu Tịnh yên lặng mà nhìn nhìn Ân Húc Đông, nữ sinh bên cạnh cô ta thì lại hừ lạnh một tiếng.

Ân Húc Đông hung dữ mà trừng nữ sinh kia liếc mắt một cái, quay đầu lại mà cười rạng rỡ với Tần Khả Tuyên.

Sau đó mọi người liền nhìn thấy một chuyện hết sức quái lạ xảy ra, Ân Húc Đông luôn luôn ngồi ở trên cao không coi ai ra gì không ngờ lại chân chó (nịnh hót, nịnh bợ) vì Tần Khả Tuyên mà chuẩn bị tất cả, còn thiếu không có quỳ ở bên cạnh giúp cô đấm chân thôi.

“Tuyên Tuyên ~ cái đĩa trái cây này rất ngon, ăn chút nhé.”

“Ừ.”

“Tuyên Tuyên ~ cái món rau trộn này cũng ăn rất ngon, đến nào.”

“Bỏ xuống.”

“Tuyên Tuyên ~ bài hát này nghe rất hay, có muốn hát một bài hay không?”

“Không muốn.”

“Được được, thật ra thì anh cảm thấy rất khó nghe, ai chọn thế? Bài hát khó nghe như vậy a!”

Mọi người đều mắt tròn trắng, rõ ràng là tự mày chọn mà!

A Lăng thật vất vả chen vào ngồi xuống bên cạnh Ân Húc Đông, “Người anh em thứ lỗi cho tao trước đây mắt mù, không nhìn ra mày hóa ra là một muội nô a! Thực sự là thất kính thất kính!”

Người xung quanh cũng cười rộ lên.

Ân Húc Đông đỏ mặt lên tay đấm chân đá những người này, cậu làm thế là vì cái gì chứ? Còn không phải là vì hòa giải mâu thuẫn đôi bên! Mặc dù là có phần muốn nịnh hót Tần Khả Tuyên hơn, để cậu thuận lợi từ trên người em ấy học được một loạt võ công khinh công Tiểu Lý Phi Dao Quỷ Hoa Điểm Huyết Thủ.

“Mấy người mới là muội nô! Cả nhà mấy người đều là muội nô!”

Mạnh Hiểu Tịnh nhìn nhìn gương mặt hồng thắm của Ân Húc Đông cùng các nam sinh cãi nhau âm ỉ, còn thường dùng ánh mắt liếc trộm Tần Khả Tuyên, trong lòng khó chịu mệt mỏi không thôi.

Ân Húc Đông thấy bất kể mọi người pha trò thế nào, trên mặt Tần Khả Tuyên cũng không có lộ ra một biểu tình vui vẻ (mặc dù bản thân cũng không vui), khẽ thở dài một hơi.

Từ trong KTV đi ra, đã qua buổi trưa, một đám người lại chạy đến một nhà hàng ăn cơm trưa.

Lúc này Ân Húc Đông lại tiếp tục nhận lấy ánh mắt nóng hừng hực của mọi người, ân cần vì Tần Khả Tuyên gấp thức ăn. Cuối cùng bất kể Ân Húc Đông có biện giải thế nào, bảo tọa muội nô cũng đã nhượng lại cho cậu ta ngồi vào rồi.

Đợi đến khi ăn xong cơm trưa, kiên nhẫn của Tần Khả Tuyên cũng đã đạt tới dưới không điểm. Cô cũng đã nhìn ra, mấy người này chỉ là một đám con nhà giàu ăn chơi trác táng, cùng nhau chơi bời. Cũng may Ân Húc Đông coi như thức thời, ở trước khi Tần Khả Tuyên phát điên liền cùng mấy trư bằng cẩu hữu¹ của cậu ta nói lời từ biệt, hai người cùng nhau đi về.

“Tuyên Tuyên, anh sẽ dạy em dùng máy vi tính, sau đó sẽ đến phiên em dạy anh khinh công, có được không?” Sau khi đã suy tính kỹ càng, Ân Húc Đông quyết định đem khinh công xếp ở đầu vị trí.

“Không được.” Tần Khả Tuyên loay hoay với máy vi tính của cô, thì ra trong phòng cô cũng có máy vi tính, cùng với cái của Ân Húc Đông có chút

giống lại có chút không giống, hóa ra cái thứ na ná ti vi lần trước dùng để coi Conan chính là máy vi tính.

“Tại sao?!” Ân Húc Đông phản đối nói.

Tần Khả Tuyên khả nghi giật giật khoe miệng một cái, “Không có nội lực, học không được kinh công.”

“Hả? Vậy luyện nội lực đi.”

“...”

“Ế? Em sẽ không thực sự bởi vì cái đánh rắm kia mà không dạy anh chứ?!”

“Dựa vào khẩu quyết, cậu có thể cảm nhận được đan điền ở đâu?”

“...Thật ra thì, Tuyên Tuyên a, anh ngay cả cái gọi là khí tức đều không cảm nhận được...”

“...”

Ân Húc Đông xấu hổ mà gãi gãi đầu, cẩn thận hỏi: “Có cái công phu nào là không cần nội lực không?”

“Có.”

“Cái nào? Cái nào?” Hai mắt Ân Húc Đông lóe sáng.

Tần Khả Tuyên bình tĩnh nói: “Giết người, không cần nội lực cũng có thể làm được.”

Ân Húc Đông chờ người ra một lát, mới khinh thường nói: “Xí! Nếu như trên tay anh có một cây AK47, vậy còn cần học võ công sao? Vấn đề là anh không có a.”

Tần Khả Tuyên lập tức vừa học vừa thực hành, ở trên trang web gõ “AK47” lên nhấn vào “Baidu” một cái, sau đó thì lập tức xuất hiện rất nhiều tin tức tài liệu về AK47, máy vi tính quả nhiên là một thứ tiện lợi mau lẹ. Bên cạnh đó Tần Khả Tuyên cũng nhận thấy được ghép âm cũng không phải là không có ích, khi gõ chữ vẫn cần phải dùng đến chúng nó.

“Ôm cái loại ý nghĩ dựa vào vũ khí tốt để thắng, sau cùng thường đều là kết thúc trong thất bại, cậu tốt nhất bỏ cái loại ý nghĩ này đi.”

Chú thích:

1. Trư bằng câu hữu là câu được trích từ câu nói của Âu Dương Sơn trong truyện 《苦斗》 chương 44. - Dùng để ví những đứa bạn ăn không ngồi rồi, ham ăn biếng làm, con ông cháu cha.